

9. Про затвердження Правил роздрібної торгівлі алкогольними напоями : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 липня 1996 р. № 854. *База даних «Законодавство України»*. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/854-96-%D0%BF>.

10. Про організацію діяльності приймальників-розподільників для дітей органів Національної поліції України : Наказ Міністерства внутрішніх справ України 3 липня 2017 р. № 560. *База даних «Законодавство України»*. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0926-17>.

11. Про соціальні послуги : Закон України від 19 червня 2003 р. № 966-IV. *База даних «Законодавство України»*. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/966-15>.

УДК 342.922

ПУБЛІЧНА СЛУЖБА В ПРАВООХОРОННІЙ СФЕРІ ТА ПРАВООХОРОННА ФУНКЦІЯ ДЕРЖАВИ

Комірчий Павло Олексійович,
кандидат юридичних наук, доцент,
докторант кафедри публічного
управління та адміністрування
(Національна академія внутрішніх
справ, м. Київ, Україна)

Статтю присвячено спробі сформулювати універсальне визначення поняття «публічна служба в правоохоронній сфері», беручи до уваги сутнісний зміст правоохоронної функції держави, яку ця публічна служба реалізує. Особливу увагу приділено критичному аналізу наукових підходів до розуміння понять «правоохоронна функція держави», визначено їх переваги та недоліки. Наголошено на безумовному зв'язку правоохоронної функції держави з функціонуванням публічної служби в правоохоронній сфері також дозволяє її розглядати у концептуальному аспекті, а саме в якості особливого соціального і правового феномену, без належного функціонування якого неможливе існування сучасної держави, а також панування права у суспільстві та державі загалом. На основі з'ясованого сутнісного змісту правоохоронної функції держави та публічної служби в Україні здійснюється концептуалізація публічної служби в правоохоронній сфері як особливого соціально-правового явища. Найбільш повно ця публічна служба відбивається саме у діяльності державних службовців, котрі перебувають на службі в правоохоронних органах України – безпосередньо реалізуючи правоохоронну функцію держави. Зроблено висновок, що в інституціональному контексті публічна служба у правоохоронній сфері охоплює усіх публічних службовців, котрі, виконуючи свої посадові обов'язки, впливають на правоохоронну сферу, охороняючи правопорядок, права і свободи людини та громадянина. Визначено, що публічна служба у правоохоронній сфері України – це адміністративно-правовий інститут підгалузі публічної служби, що в практичній дійсності об'єктивується в особливій та безперервній, неупередженій професійній діяльності громадян України, котрі володіють належним рівнем службової правосуб'єктності, на посадах в правоохоронних органах України з приводу реалізації в інтересах держави та суспільства посадових

завдань щодо належного підтримання функціонування цих державних органів та виконання функцій цих органів на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Ключові слова: правоохоронна функція держави, публічна служба в правоохоронній сфері, публічна служба, публічний службовець, функції держави.

PUBLIC SERVICE IN THE LAW ENFORCEMENT SPHERE AND THE LAW ENFORCEMENT FUNCTION OF THE STATE

Komirchy Pavlo Oleksiiovich,
Candidate of Juridical Sciences,
Associate Professor, Doctoral Student
at the Department of Public Management
and Administration (National Academy of
Internal Affairs of Ukraine, Kyiv, Ukraine)

The article is devoted to the attempt to formulate a universal definition of the concept "public service in the law-enforcement sphere", taking into account the substantive content of the law-enforcement function of the state, which this public service implements. Particular attention is paid to the critical analysis of scientific approaches to understanding the concepts of "law enforcement function of the state", their advantages and disadvantages are determined. The unconditional connection between the law-enforcement function of the state and the functioning of the public service in the law-enforcement sphere also emphasizes the conceptual aspect, namely, as a special social and legal phenomenon, without proper functioning of which the impossibility of the existence of a modern state, as well as the rule of law in society and the state as a whole. On the basis of the clarified substantive content of the law-enforcement function of the state and public service in Ukraine, the conceptualization of public service in the law-enforcement sphere is carried out as a special social-legal phenomenon. This public service is most fully reflected in the activities of civil servants who are serving in law enforcement agencies of Ukraine - directly implementing the law enforcement function of the state. It is concluded that in the institutional context public service in the law-enforcement sphere covers all public servants who, while performing their duties, influence the law-enforcement sphere, protecting the rule of law, human and citizens' rights and freedoms. It has been determined that public service in the law-enforcement sphere of Ukraine is an administrative-legal institution in the sub-sector of the public service, which in practice is objectified in the special and continuous, unbiased professional activity of Ukrainian citizens who have an appropriate level of official legal personality, in positions in law-enforcement the authorities of Ukraine concerning the implementation of official tasks in the interests of the state and society regarding the proper maintenance of the functioning of these state bodies and the fulfillment of the functions of these bodies on the pond, within the powers and in the manner envisaged by the Constitution and laws of Ukraine.

Key words: functions of the state, law-enforcement function of the state, public servant, public service in the law-enforcement area, public service.

Постановка питання. Фундаментальні зрушення в системі цілей та цінностей суспільного розвитку закономірним чином призводять до відповідних фундаментальних змін у структурі та характері загроз цьому розвитку. Не є виключенням з цього правила також й намагання сьогочасної України впровадити комплекс перетворень у сфері державного управління, які викликали до життя низку факторів протидії розгортанню новітнім ліберальним тенденціям. Українська вчена Ю.О. Світлична з

цього приводу констатує, що в нашій державі з 2014 року суттєво погіршилась криміногенна обстановка, яка є небезпечною не лише своїми актуальними загрозами, очевидними суспільно небезпечними наслідками, що фіксуються в поточному історичному моменті, але й «віддаленими деструктивними ефектами», котрі «поширюються на майбутні покоління, виражаються в широкому спектрі пов'язаних зі злочинністю фонових явищ», що є формами масової асоціальної поведінки. Поширення цієї поведінки в перспективі «закладає фундамент, окреслює контури майбутньої кримінальності суспільства, визначає її ресурс і людський резерв» [1, с. 7]. У цих умовах дійсності, як виявляється, правовий порядок в нашій державі, а відповідно й права людини та громадянина, нормальний перебіг суспільних відносин і процесів знаходяться під значним ризиком.

Окрім того, загострює цю проблему також й поширення корупції в нашій державі, адже, «найбільшу загрозу безпеці держави становлять корупційні прояви та посадові злочини, що вчинюються високопосадовцями органів законодавчої та виконавчої влади, суддями, працівниками прокуратури, правоохоронцями та податківцями, оскільки вони безпосередньо пов'язані з виконанням життєво важливих державних функцій та своїм існуванням дискредитують чинну систему влади» [2, с. 118]. Окрім того, корупція, являючись злочином, який ставить під сумнів встановлений правопорядок та соціальну цінність людини, досить часто є мотивом для вчинення інших злочинів (геноцидів, війн, воєнних конфліктів), що і підтверджує історія закордонних держав, доводячи тезу про те, що корупція є найбільш небезпечною зброєю [3, с. 60–61]. Окреслені проблеми актуалізують потребу активного, оптимального та ефективного протистояння держави цим явищам, виконуючи таким чином завдання та функції, які покладаються на державу її громадянами. Передусім, мова йде про правоохоронну функцію держави, яка реалізується публічною службою в правоохоронній сфері України.

Аналіз наукової літератури та невирішені питання. Українські та закордонні вчені та дослідники (наприклад, Й.І. Горінецький, Е.П. Григоніс, Р.І. Загідулін, Н.О. Карпова, О.Ф. Кобзар, П.В. Онопенко, О.В. Харченко, Ш.Х. Хафізода, Р.Я. Шай та інші) приділяють досить широку увагу з'ясуванню сутності правоохоронної функції держави, публічної служби, однак, попри це в наявній науковій літературі українських та закордонних вчених-адміністративістів спостерігається дефіцит комплексного критичного аналізу правової природи та ознак публічної служби у правоохоронній сфері. Більш того, практично відсутні є актуальні наукові дослідження та розвідки, в яких враховувались би останні зміни в адміністративному законодавстві України, яке сьогодні зазнає низки змін, обумовлених масштабним реформуванням законодавства нашої держави.

Додатково актуалізує це теоретичне питання практична сторона означеної проблеми. По-перше, у законодавстві відсутнє визначення поняття «публічна служба в правоохоронній сфері» чи синонімів цього терміну (наприклад, «державна правоохоронна служба», «публічна правоохоронна служба», «правоохоронна служба» і так далі). По-друге, до сьогодні триває адміністративна реформа інституту публічної служби та правоохоронної сфери, вдале звершення якої не може бути досягнутим без однозначного розуміння публічної служби у правоохоронній сфері. По-третє, слід мати на увазі, що публічна служба у правоохоронній сфері безпосередньо пов'язана зі забезпеченням публічної безпеки та порядку, що, як ми вже зазначали, вважається завданням, котре має пріоритетне значення в системі завдань, які ставляться перед державними органами нашої держави. Поряд із тим, як зазначає О.В. Батраченко, «високий рівень злочинності, низький рівень економічної стабільності та інші негативні фактори свідчать про те, що дана проблема вирішується державою неефективно»

[4, с. 13], що вказує на потребу з'ясування сутнісного змісту публічної служби у правоохоронній сфері України, на основі чого надалі можна буде сформулювати рекомендації щодо адміністративно-правового регулювання функціонування цієї служби в сьогочасних умовах. Вказане складає мету цієї наукової статті, котра дотягатиметься шляхом виконання наступних завдань: 1) критичний аналіз наукових підходів до розуміння поняття «правоохоронна функція держави»; 2) з'ясування особливості правоохоронної функції держави; 3) аналіз використаних вченими підходів до розуміння поняття «публічна служба в правоохоронній сфері» та близьких до нього понять; 4) концептуалізація поняття «публічна служба в правоохоронній сфері».

Вклад основного матеріалу. Аналіз наявної наукової літератури дозволяє стверджувати, що в наукових дослідженнях і розвідках вчених-адміністративістів використовуються різні підходи до осмислення поняття та концептуальної сутності поняття «правоохоронна функція держави». Наприклад, П.В. Онопенко вважає, що правоохоронна функція держави є однорідними, стійкими напрямками діяльності держави, спрямованими на задоволення охоронних правових потреб, котрі об'єктивно зумовлюють вказані напрямки діяльності держави [5, с. 9]. Подібної позиції дотримується також таджицька вчена Ш.Х. Хафіззода, котра вважає, що правоохоронна функція – це «система діяльності органів виконавчої влади, яка пов'язана із забезпеченням законних прав та інтересів громадян» [6, с. 135].

Досить вдалим вважаємо визначення правоохоронної функції держави, запропоноване О.Ф. Кобзарем. На думку українського вченого, вказана функція – це «нормативно врегульований пріоритетний напрям державної політики, що ґрунтується на загальних принципах права, реалізується за допомогою державно-владних методів переконання та примусу вповноваженими органами державної влади, забезпечує охорону конституційних прав і свобод людини та громадянина та правопорядку в цілому» [7, с. 11]. Разом із цим, найбільш комплексно вказане поняття, на нашу думку, розкриває В.В. Волоско, пропонуючи під поняттям «правоохоронна функція» розуміти «напрямок діяльності держави, що виражає її сутність на конкретному історичному етапі, спрямований на вирішення основних завдань, пов'язаних із забезпеченням охорони конституційного ладу, прав та свобод громадян, законності та правопорядку, усіх установлених та врегульованих правом суспільних відносин і здійснюється у відповідних формах та особливими методами» [8, с. 108].

З огляду на викладене, доходимо думки, що особливість правоохоронної функції полягає в тому, що вона визначає напрямок та характер діяльності правоохоронних органів, на що звертає увагу також й І.М. Ткаченко [9, с. 37]. На думку вчених, зазначене обумовлене тим, що правоохоронна функція від початку властива державі [10, с. 13–15], є невіддільною ознакою держави [11, с. 72]. Це є цілком закономірним, адже сутність держави, що є суспільним феноменом, являє собою багатогранний стрижень, котрий складається з безлічі взаємозалежних як внутрішніх, так і зовнішніх сторін, які наділяють державу якісною визначеністю універсальної керівної системи. Зокрема, С.П. Шатілов зазначає, що держава як соціальний інститут призначений втілювати в життя специфічні напрямки діяльності, що впливають з її суті, яка «вбачається і в одному з напрямків її діяльності – забезпеченні безпеки соціуму, інтереси якого вона виявляє». Річ у тому, що держава у своїй діяльності прагне до встановлення певного порядку, який дозволяє «забезпечити реалізацію інтересів представників різних соціальних груп або суспільства в цілому, зберегти непорушність соціальної системи, відбивати тенденції деструктивного, руйнівного характеру». У цьому сенсі «не може бути держави без певного порядку в ньому, а отже, простежується безпосередній зв'язок між сутністю держави та охороною права», що відбивається в правоохоронній

функції. Ця функція «складається з різнобічної роботи всього державного механізму, отже, вона носить комплексний, збірний характер та містить забезпечення правопорядку, попередження, виявлення та розслідування правопорушень, здійснення правосуддя, прокурорський нагляд, надання юридичної допомоги та інше» [12].

З огляду на вказане погодимось з О.В. Харченко, котрий вважає, що означена функція є самостійною функцією держави, яка «виникає одночасно з державою й здійснюється безперервно протягом всього її існування». У цьому сенсі правоохоронна функція схожа з військовою (оборонною) функцією держави: «військова функція, так само як і правоохоронна функція, загалом спрямована на охорону правопорядку, але не від внутрішніх, а від зовнішніх зазіхань». У свою чергу правоохоронна функція «здійснюється не лише всередині країни, а й на міжнародній арені у вигляді співробітництва з правоохоронними органами інших держав у сфері боротьби з міжнародною злочинністю, надання міжнародної правової допомоги у цивільних, кримінальних та інших юридичних справах» [13, с. 221].

Поряд із цим, критично аналізуючи позицію О.В. Харченко, звернемо увагу на те, що окремі правники (наприклад, В.В. Лазарев і С.В. Липень, О.Ф. Скакун) розглядають правоохоронну функцію як внутрішню функцію держави [14, с. 134], хоча правоохоронна сфера держави поширюється не лише на територію відповідної держави (власне на це й звертає увагу, приміром, О.В. Харченко та інші дослідники [дивись, наприклад: 15, с. 166–167]). Між тим, українська вчена М.В. Дзевелюк вказує на те, що розподіл функцій держави на внутрішні та зовнішні на сьогодні стає взагалі умовним: «відбувається стрімка глобалізація, коли практично всі країни пов'язані в розгалуженій мережі різноманітних взаємодій, які визначають і характер виробництва, і його обсяги, і стандарти реалізації, і, врешті, цінності та ідеали людей, діяльність сучасної держави набуває все більшого міжнародного характеру, а діяльність всередині країни значною мірою залежить від зовнішніх політичних та економічних обставин» [16, с. 71].

Окрім того, в спеціальних наукових дослідженнях окремі автори розглядають не правоохоронну функцію держави, а правоохоронні функції держави. Зокрема, П.В. Онопенко переконаний у тому, що ці функції можна поділити на: 1) внутрішні правоохоронні функції держави, котрі охоплюють функції охорони прав та свобод особи, забезпечення правопорядку; 2) зовнішні правоохоронні функції держави, що складаються з участі держави в охороні прав і свобод особи на міжнародній арені, а також участі в підтримці міжнародного правопорядку [5, с. 9–10]. Д.В. Пожарський у свою чергу вважає, що є правоохоронна функція, котра поділяється на певні підфункції (наприклад, такі підфункції: охорони конституційного ладу, охорони держави та її громадян, охорони та захисту прав і свобод особистості, охорони власності, охорони культури та духовності суспільства, охорони природи) [17, с. 10]. Утім, з вказаними позиціями не можна погодитись у повній мірі, адже так звані «внутрішні» та «зовнішні» правоохоронні функції держави, насправді, відбивають сфери поширення правоохоронної функції держави, не утворюючи таким чином певні функції (хоча, слід мати на увазі, що в абз. 6 ст. 1 вже нечинного Закону України «Про основи національної безпеки України» 2003 року законодавець використовує термін «правоохоронні функції», що, на нашу думку, не використано в контексті функцій держави). Не вбачається доцільність також і у дробленні правоохоронної функції на підфункції. Вказана обставина є досить важливою в межах питання, що нами досліджується, дозволяючи зрозуміти в повній мірі сфери реалізації правоохоронної функції, територіальні межі правоохоронної сфери, а, відтак, коло публічних службовців, яких можна віднести до службовців, котрі знаходяться на публічній службі в правоохоронній сфері України.

Уточнивши сутнісну характеристику правоохоронної функції держави, беручи до уваги поняття та сутність публічної служби як такої, можливим вбачається сформу-

лювати визначення поняття «публічна служба в правоохоронній сфері». Разом із цим, досягнення вказаного завдання вбачається можливим на підставі критичного аналізу наявних підходів до розуміння цього терміну. З цією метою спершу розглянемо «базовий підхід» до визначення вказаного поняття. В межах цього підходу, зокрема, провідний український вчений-трудолик К.Ю. Мельник під поняттям «правоохоронна служба» пропонує розуміти «вид державної служби, що являє собою професійну діяльність громадян України, які обіймають посади в правоохоронних органах, щодо практичного виконання завдань і функцій держави, спрямованих на захист прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від злочинних та інших протиправних посягань» [18, с. 5]. Подібним чином тлумачить вказаний термін український вчений у галузі публічного управління Р.Г. Ботвінов, зазначаючи, що вказаний вид служби – «це професійна службова діяльність громадян у правоохоронних органах, служба в установах, що здійснюють функції по забезпеченню безпеки, законності та правопорядку, боротьби зі злочинністю, захисту прав і свобод людини та громадянина» [19, с. 91, 95]. В.І. Шакур також вважає, що правоохоронна служба є державною службою, котра є «професійною службовою діяльністю громадян на посадах правоохоронної служби в державних органах, службах і установах, які здійснюють функції з забезпечення безпеки, законності та правопорядку, боротьби зі злочинністю, захисту прав і свобод людини та громадянина» [20, с. 8]. При цьому певною варіацією цього підходу є тлумачення сутності розглядуваного виду публічної служби, ґрунтуючись на принципі пояснення сутності одного явища, шляхом вказівки на протилежне явище. Зокрема, казахський вчений Е.Е. Дуйсенов під поняттям «правоохоронна служба» пропонує розуміти «особливий вид державно-службової діяльності, пов'язаної з властивою лише цьому виду специфікою, досить відмінною від служби у державних органах, котрі не володіють статусом правоохоронної та військової» [21, с. 34].

Аналізуючи наведені визначення розглядуваного поняття, можемо помітити, що вчені однаково розуміють публічну службу у правоохоронній сфері як окремий вид публічної служби, професійної діяльності громадян на посадах державного органу. При цьому вчені пов'язують цю службу виключно з державною службою. Розбіжність в означених визначеннях спостерігається в контексті уточнення цього органу: 1) вчені зазначають, що цим органом є правоохоронний орган, що не дозволяє в повній мірі з'ясувати сутність відповідного виду публічної служби з огляду на невизначеність поняття «правоохоронний орган»; 2) вчені зауважують, що цим органом є певний державний орган, що виконує особливі функції, однак, вчені у цьому контексті називають різні переліки відповідних функцій.

Також слід відзначити «інституційний підхід» до визначення поняття «публічна служба у правоохоронній сфері», який ґрунтується на розумінні цього виду публічної служби як адміністративно-правового інституту. Наприклад, Р.В. Нагорний, розглядаючи державну службу в правоохоронній сфері пропонує під нею розуміти «складну організаційну структуру, що є невіддільним елементом системи вищого порядку, а саме державної служби в цілому», тобто, є соціально-правовим явищем, що являє собою, «перш за все, адміністративно-правовий інститут підгалузі державної служби, що володіє ознаками комплексності та системності» [22, с. 5].

З огляду на викладене, доходимо думки, що *публічна служба у правоохоронній сфері України* – це адміністративно-правовий інститут підгалузі публічної служби, що в практичній дійсності об'єктивується в особливій та безперервній, неупередженій професійній діяльності громадян України, котрі володіють належним рівнем службової правосуб'єктності, на посадах в правоохоронних органах України з приводу реалізації в інтересах держави та суспільства посадових завдань щодо належного підтримання

функціонування цих державних органів та виконання функцій цих органів на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Висновки. Таким чином, викладене дає підстави стверджувати, що в інституціональному контексті публічна служба у правоохоронній сфері охоплює усіх публічних службовців, котрі, виконуючи свої посадові обов'язки, впливають на правоохоронну сферу, охороняючи правопорядок, права і свободи людини та громадянина. Попри це, найбільш повно ця публічна служба відбивається саме у діяльності державних службовців, котрі перебувають на службі в правоохоронних органах України – безпосередньо реалізуючи правоохоронну функцію держави. Означений безумовний зв'язок правоохоронної функції держави з функціонуванням публічної служби в правоохоронній сфері також дозволяє її розглядати у концептуальному аспекті, а саме в якості особливого соціального і правового феномену, без належного функціонування якого неможливе існування сучасної держави, а також панування права у суспільстві та державі загалом.

Список використаних джерел:

1. Світлична Ю.О. Фонові для злочинності явища як індикатор криміногенної обстановки в регіоні. *Фонові для злочинності явища : запобігання та протидія* : зб. тез доп. Всеукр. наук.практ. конф. (м. Харків, 27 квіт. 2018 р.). Харків : Вид-во Харків. нац. унту внутр. справ, 2018. С. 7–8.
2. Комірчий П.О. Окремі аспекти боротьби з корупцією та організованою злочинністю в умовах економічної кризи. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2009. № 20. С. 117–121.
3. Гладкий В.В. Корупція як найбільш руйнівна зброя. *Вища освіта – студентська наука – сучасне суспільство: напрями розвитку*: матеріали II Міжнар. студ. наук.-практ. конф. (Київ, 20 квіт. 2018 р.). Київ : Вид-во МНТУ ім. академ. Ю. Бугая, 2018. С. 59–61.
4. Батраченко О.В. Адміністративно-правові засади діяльності Національної поліції України щодо забезпечення публічної безпеки і порядку : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Суми, 2017. 218 с.
5. Онопенко П.В. Правоохоронні функції української держави : зміст і реалізація : дис. ... кан. юрид. наук: 12.00.01. Київ, 2005. 204 с.
6. Хафиззода Ш.Х. Некоторые проблемы осуществления правоохранительной функции государства в сфере противодействия экстремизму и терроризму. *Вестник Таджикского государственного университета права, бизнеса и политики. Серия «Общественные науки»*. 2017. № 4. С. 131–138.
7. Кобзар О.Ф. Підходи щодо визначення поняття правоохоронної функції держави. *Юридична наука*. 2015. № 9. С. 7–13.
8. Волоско В.В. Функції правоохоронних органів у демократичній державі. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія «Юридична»*. 2008. № 2. С. 101–110.
9. Ткаченко І.М. Правоохоронна функція української держави та попереджувальна функція юридичної відповідальності : аспекти співвідношення. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2014. Т. 1, № 12. С. 36–37.
10. Палій М.Б. Аксиологічний вимір правоохоронної діяльності як об'єкт філософсько-правового дослідження: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.12. Львів, 2015. 211 с.
11. Дедурін Г.Г. Деформація правоохоронної функції держави у Німеччині внаслідок встановлення нацистської диктатури. *Правоохоронна функція держави : теоретико-методологічні та історико-правові проблеми* : тези доп. круглого столу (м. Харків, 27 жовт. 2017 р.). Харків : Вид-во Харків. нац. ун-ту внутр. справ, 2017. С. 72–74.

12. Шатилов С.П. Правоохранительная функция государства как теоретико-правовая категория. *Право и политика*. 2018. № 3. С. 43–55.
13. Харченко О.В. Правоохранительная функция как перманентная функция государства. *Известия Российского государственного педагогического университета им. А.И. Герцена*. 2009. № 99. С. 215–222.
14. Скакун О.Ф. *Теорія права і держави* : підручник; 2-ге вид., доп. і перероб. Київ : Вид-во «Правова єдність», 2010. 525 с.
15. Передерій О.С. Пріоритети діяльності правоохоронної системи у світлі активізації європейської інтеграції України. *Правоохоронна функція держави : теоретико-методологічні та історико-правові проблеми* : тези доп. круглого столу (м. Харків, 27 жовт. 2017 р.). Харків : Вид-во Харків. нац. ун-ту внутр. справ, 2017. С. 165–168.
16. Дзевелюк М.В. Традиції та новації в розвитку функція сучасної держави : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Одеса, 2017. 209 с.
17. Пожарский Д.В. Охранительная функция государства (теоретико-методологические проблемы) : автореф. дис. ... д-ра юрид. Наук : 12.00.01. Москва, 2015. 49 с.
18. Мельник К.Ю. Трудові правовідносини службовців правоохоронних органів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.05. Одеса, 2011. 34 с.
19. Ботвінов Р.Г. Типологізація державної служби: термінологічна полеміка. *Аспекти публічного управління*. 2016. № 35–36(9–10). С. 91–98.
20. Шакун В.І. Коли фінансування міліції набуває кримінологічних ознак. *Голос України*. 2003. № 175. С. 8.
21. Дуйсенов Э.Э. К вопросу о единстве системы государственной службы. *Құқық және мемлекет*. 2016. № 4(73). С. 32–35.
22. Нагорных Р.В. Системообразующие признаки государственной службы в правоохранительной сфере. *Вестник института : преступление, наказание, исправление*. 2018. № 1(41). С. 4–12.

УДК 347.963

УДОСКОНАЛЕННЯ ПОРЯДКУ ФОРМУВАННЯ СКЛАДУ КВАЛІФІКАЦІЙНО-ДИСЦИПЛІНАРНОЇ КОМІСІЇ ПРОКУРОРІВ

Костенко Сергій Костянтинович,
член Кваліфікаційно-дисциплінарної
комісії прокурорів, аспірант кафедри
правосуддя (Київський національний
університет імені Тараса Шевченка,
м. Київ, Україна)

Статтю присвячено проблемним питанням чинного законодавчого механізму формування складу Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів. Автор зауважує, що створення у вітчизняній системі правосуддя нового органу за зразками так званої «євромоделі» прокурорських рад для адміністрування системи прокуратури – вищевказаної комісії, не є запорукою для досягнення вимог євростандартів із забезпечення найоптимальнішого балансу між незалежністю, ефективністю, прозорістю та відповідальністю прокурорів та прокуратури.